

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ZWIJGT

Toneelspel

door

Frouke Fokkema

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2000
Nr.2639

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enkele dagen voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteursrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

International Theatre & Filmbooks
Amsterdam

TARIEFCODE A3

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Frouke Fokkema

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

- Atman : vijftig jaar, fruitteler, paardenfokker,
verhuurder van vakantiewoningen, draagt een
bruine ribfluwelen broek met bretels. Rood geruite
blouse, heeft een stoppelbaard en ongekamd haar.
- Foetjekan : meisje van in de twintig, slank figuur.
- Jo : bediende van Atman, veertig jaar.
- Jeu : poetsvrouw.

Tekst van Jeu en Jo staat alleen op de band. Een omgekeerde badkuip dient als altaar. Daarbovenop staat de Pièta. De Pièta stelt de overleden moeder voor van Atman. De gedachten, de dialogen met zijn moeder, worden via de Pièta (met bandopname) uitgesproken. Naast het altaar staat een emmer met water, een bezem en een dweil.

Via de band geluid van voetstappen (zoals in een hoorspel). We horen geluid van water en dweilen.

1.

EERSTE SCÈNE

Jo

Je blijft hier dweilen en nog zie je voetstappen.

JEU

Ik blijf een beetje aan de gang en dat voor twee vijftig per uur.

Jo

En dat vanwege het bezoek, gek zijn wij, wij zijn gek.

JEU

Maar nog niet gek genoeg. Er is geen werk. De lichte werkzaamheden voor de man, het zware werk voor de vrouw.

Jo

Onderschat dit niet, Jeu. Waarom is het zo zwaar voor jullie, omdat je de verkeerde kant op dweilt. Je moet naar achteren lopen, zo krijg je voetstappen.

JEU

Ik kan hier niet naar achteren lopen, in deze beestenbende. Hoe vaak ik niet op een of ander insect ben getrapt.

Jo

Atman ontvangt vanavond een dame.

JEU

Dat weet ik Jo, daar weet ik alles van. – *reageert jaloers en fel* – Wat moet die nu met een vrouw, dat duurt niet lang, die hangt liever voor het altaar. Atman's moeder heeft hem bij het afscheid op haar sterfbed een Atlas gegeven. Niet voor niks, zeg ik je, niet voor niks.

Jo
Niet voor niks ja. Atman reist liever door zijn hoofd.
Dat is goedkoper, beweert hij.

JEU
Toch zou het hem goed doen, even weg hier uit het
Geuldal.

Jo
Hij is te oud, JEU.

JEU
Die is niet te oud, die is niet te oud, die wil wel, ja
die wil nog wel ja, die wil wel jaaa.

Jo
Hij was z'n moeders lieveling.
Hoe hij dat vijfentwintig jaar gedaan heeft.
Voor haar gekookt, haar aangekleed, met haar iedere
zondag een verplichte wandeling door de boomgaard.

JEU
Ik zeg altijd, wie groeit het snelst in dit hele land?
Atman's piemel in moeders hand.

Jo
Dat zegt een vrouw niet. JEU, dat zegt een vrouw
niet.

JEU
Ik weet beter, Jo. Ik ken hem dan geen veertig jaar,
maar ik ken hem heel goed. Laatst nog, eh, twee
maanden geloof ik, ergens in de winter, geloof ik, ik
weet het niet precies meer, moest ik zijn slaapkamer
poetsen.
Staat hij me daar aan te staren.
Gaat ie ineens achter me staan en fluistert in mijn
oor,
"Heb je zin, JEU?..." Ik zeg "Zin in wat?".
"Of je zin hebt," met een toon van, je hebt maar zin
te maken.